

развиватъ, на слънцето, което узрѣва плодовѣтъ въ вашитѣ градини. Азъ ги давамъ на тоя, който ги иска отъ мене, на бѣдния, както и на богатия, на слабия, както и на силния. Азъ ще идвамъ, когато поискашъ, о султано, да пѣя въ твоя палатъ!

— Ти ме познавашъ, значи, рече Абд-Аллахъ! Ти знаешъ, че азъ съмъ господарь на сѣществата и на всички нѣща, що ни окръжаватъ тукъ.

Птичката отново поклати глава и прошепна кротичко:

„Познавамъ дърветата въ твоята градина, както познавамъ тия въ сѣсѣдния лѣсъ; азъ познавамъ твоя мраморенъ палатъ, както познавамъ колибата съ сламения покривъ, надъ който пѣхъ това утро. Но колкото за името ти, нито облака нито цвѣтето сж ми го припомняли нѣкога!“

Султанътъ наведе глава.

„Ще дойдешъ ли?“ замоли се той отново.

Птичката кимна съ глава.

„Кога?“

— Утрѣ още, ако искашъ.

— Азъ искамъ щото всички мои придворни да те чуютъ и ти ржкоплѣщатъ.

— Азъ ти казахъ, че пѣснитѣ принадлежатъ на всички, пое птичката. Огвори всичкитѣ си прозорци; на уречения часъ азъ ще пристигна. А за сега, сбогомъ: трѣба да те оставя, защото ме чакатъ тамъ ей, въ колибата, за която ти говорихъ прѣди малко. Прочее, до утрѣ!

— „До утрѣ!“ повтори Абд-Аллахъ.

И птичката, като разпери крилѣ, които лѣснаха подъ единъ заблуденъ между листята, слънчевъ лжчъ, издаде къмъ небето нѣщо като побѣдно гласотрептение, слѣдъ туй отлетѣ; а султанътъ я слѣдѣше съ очитѣ си, докато съвсѣмъ я изгуби.

Тогава той се върна полекичка къмъ своитѣ военоналници, които го чекаха спокойно, защото несмѣха да отидатъ да го дирятъ, а само се питаха какво ли е станало съ него. Тѣ не знаеха какво да мислятъ, когато султанътъ се яви прѣдъ тѣхъ съ свѣтли очи и усмивка на устнитѣ си. Дервишитѣ веднага паднаха на колѣнитѣ, а военоналницитѣ наведоха почително своитѣ широки мечове. За пръвъ

пжтъ го виждаха тѣ да се усмихва. Но той направи единъ знакъ. Робитѣ приближиха паланкина; той се качи въ него. Слѣдъ туй кортежътъ трѣгна за къмъ палата. И, облѣгнатъ небрѣжно върху коприненитѣ си възглавници, султанъ Абд-Аллахъ мечтаеше вече да стане господарь на чудесната птичка чрѣзъ хитростъ. Той бѣше доста богатъ и доста могъщъ, за да има това желание, щото нейнитѣ пѣсни да не принадлежатъ другиму, освѣнъ нему. Господарь на птичката, той ще бжде господарь и на пѣснитѣ ѝ.

* * *

На утрото, на опрѣдѣления часъ, въ тронната зала бѣ събранъ цѣлия дворъ. Високитѣ прозорци бѣха отворени, за да може птичката да влѣзе веднага; и надъ зеленината на дърветата се виждаха въ далечината, очертавайки се хубаво въ небесната синевина, твърдѣ високи планини, които на върха си имаха нѣщо като корона отъ седефъ¹.

Стѣнитѣ се губѣха изъ подъ златнитѣ драперии². На земята бѣха послани великолѣпни килими съ тѣй искусно навезени по тѣхъ растения и животни, че на човѣка се чинѣше, че ходи по подъ, обсипанъ съ цвѣтя, и по птичи пухъ.

Наоколо пѣкъ, мраморни, ясныиви, порфирови колони, безъ подножие, изникващи изъ земята като вълшебни дървета, се издигаха нагорѣ, за да крепятъ единъ сводъ съ чудно хубави рѣзбарии, отрупанъ съ злато и носящъ въ срѣдата, закрѣпенъ хубаво въ самото дърво, единъ чудно лъщивъ бисеръ.

По срѣдата се издигаше, върху дванадесетъ седнали гордо лѣвовѣ, единъ сребренъ тронъ подъ единъ пурпуренъ покровъ, на който се четѣха слѣднитѣ думи, написани съ букви отъ топази и изумруди: „Тоя е твоя господарь и владика, Абд-Аллахъ, синъ на Ал-Раумъ, божия служителъ въ небето, и господарь надъ людето, на земята“.

Султанътъ бѣ седналъ вече на трона; подъ неговитѣ крака бѣха се наредили него-

¹ снѣжнитѣ върхове, когато сж огрѣни отъ слънчеви лжчи, иматъ седефенъ цвѣтъ.

² Голѣми, тежки тъкани пердета или занавеси, употребявани обикновено въ дворцитѣ.